

தொடுத்த வேடர்களை வீட்டவென அவ்வேடர் முன்
நிலையிற்றனது [கொடி=] பதாகையாகிய காலாயுதத்தை
நினைத்தழைத்துக் கூவும்படி செய்து பிரளயகால மேக
கர்ச்சனைபோலுண்டாய அக்கூவுதலான் மூர்ச்சித்
துயிரற்றவர்களாகக் கிடக்கும்படி அவர்களைச் செய்த
னன். பின்பு, நாயகியும் நாரதரும் வேட்புற்றவண்ணங்
கருணைபாவித்துத் தேவி பெருமையை யாவருமுணர்
பாக்கு அத் தேவியைக்கொண்டே வேடருயிர்ப்புற்
றெழுமாறஞ் புரிந்து, அங்ஙனம் திருவிளையாடலிமித்
தங் கொண்டிருந்த மானுடவுரு மறைத்து, அவர்கட்குத்
தனது சண்முகத் திருவுருத் தரிசனங்கொடுத்து,
அன்னவரில்லத்திறுனே அன்னவரளித்த வேங்கைத்
தோலின்மேற் றுணர் தேவியுமாக வெழுந்தருளியிருந்து,
அங்ஙனம் வேட்டுவச்சிறுமி வடிவாயிருக்கும் நாயகியைத்
தான் கடைக்கணித்தளவிலே அந்நாயகிபாலிருந்த
வடிவும் அலங்கரிப்பும் மாறிப் பூருவம் வீட்டுணு புத்திரி
யானபோதிருந்த திவ்விய தெய்வ வடிவத்தோடும்
அலங்கரிப்போடும் பிரகாசிக்கக்கண்ட அப்பெருமாட்
டியை அக்கினி ஆதித்தன் கடவுள் பெந்துக்கள் சாக்ஷி
யாகக் கைப்பற்றி, திருமணச் சடங்கெல்லாம் நாரதரான்
முடிக்கமுடிப்பித்து, சிவபெருமான் ஆசீர்வதிக்கப் பிரம
வீட்டுணு உருத்திரேந்திராதி தேவரணைவருங் கற்பகப்
பூக்களை வாரிவாரிச்சொரிய விளங்கியிருந்தனன். பின்பு
அத்தேவேசனுனவன், தான் வீணை வேயங்குமல் மிருதங்
கம் முதலிய வாத்தியங்களுடன் நானும் விளையாடி
வாசஞ்செய்யாநின்ற கல்ஹார தடாகத்தோடுகூடிய
செருத்தணியென்னுந் திருத்தணிகையிற் றேவியுடன்
கந்தர உல்லாச விலாசனாகத் திவ்விய சிங்காசனத்தி
லெழுந்தருளியிருந்தனன். அப்பால் அவ்வள்ளிமணான்
தான் வேடரொடு செருச்செய்து அது தணிந்திருந்த

காரணத்தாற் செருத்தணியென விளங்கும் அம்மலையைக்
கடந்தேகுவான் ஒருதினம் தனது தெய்வ மானத்தை
யழைத்து அதிற் றேவியுடன் ஆரோகணித்துக் கந்த
கிரியாய் சுவர்க்காலயத்திற்கெழுந்தருளி, இடப்பாகத்
திலங்கும் பெரிய பிராட்டியாங் கஜ நாயகி கண்டு
களிக்க இளைய பிராட்டியாம் வள்ளி நாயகியை
வலப்பாகத்தமர்த்தி, துவாதச மகரகுண்டலங்களாற்
சோபியாநின்ற விகசிதமுக கமல ஷட்கனய், தயாந்
தோளித அஷ்டாதச குமுத நயநனய், குங்கும ரக்த
வர்ணஜ்யோதிருபனய் சர்வாபரணங்களானும் பீதாம்
பரங்களானும் அலங்கரிக்கப்பட்ட சர்வாவயவ மங்கள
மூர்த்தியாய், ஸ்ரீ வல்லி தேவ சேநா சமேதனாக வீற்றிருப்
பவனாயினன்.

அவ்விருக்கை யெத்தன்மைத்தோ? என்னின்,—
கிரியாசத்தியாற் சரியை கிரியையென்ற இரண்டுபாத
மும், ஞானசத்தியால் யோகம் ஞானமென்ற இரண்டு
பாதமும் உலகில் விருத்தியாமாறு கிரியை ஞானம்
இச்சை ஆதி பரையென்ற பஞ்ச சத்திகளையுந் தனது
அமிசமாகக்கொண்டுள்ள அகண்ட சிவசத்தியைத்
தானே தனதொருமுகமாய் விளங்குமாறு ஐக்கியஞ்
செய்து பஞ்சகிருத்திய அதிட்டான நாயகனாகப்
பிரகாசிக்குந் தன்மைத்தென்க. இருவரும் ஞானக்
கிரியா சத்திக் கென்பதை, வள்ளியம்மை திருமணப்
படலத்து ௨௦௮ - ம் செய்யுளில்—

“வல்லியர் கிரியை ஞான வல்லியின் கிளையாய்ச்
சூழ” எனவும் கந்தபுராணத் தோத்திரப்பா மாலையில்—

“பொய்வருஞ் சமயர்க் கெட்டாப் புண்ணிய முதல்வன் மேனா
மெய்வருஞ் சமயம் யாண்டு மினிர்வுற விழியாற் பூக்க